PR. BR. 35/25 (J)

15. 05. 26

US-03 13-1 55 25

Broj:S1 3 U 051278 25 U
Sarajevo, 12.05.2026. godine

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od Ljiljane Lalović, kao predsjednika vijeća, Amira Kapetanovića i Samre Akova, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Slavice Malinarić kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja „Financ" d.o.o. Mostar, ulica Augusta Šenoe broj 16, kojeg zastupa advokat Sanel Nezirić iz Sarajeva, ulica La Benevolencije broj 2, protiv rješenja broj: JN2-03-07-1-35-6/25 od 30.01.2025.godine, tuženog Ureda za razmatranje žalbi BiH, filijala Mostar, ulica Vukovarska 10b, u upravnoj stvari javne nabavke, na nejavnoj sjednici održanoj dana 12.05.2026.godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem odbijena je kao neosnovana tužiteljeva žalba broj: JN-19-322/24 od 27.12.2024.godine, izjavljena na Tendersku dokumentaciju broj: 02/1-8561/24 od 10.12.2024.godine, u postupku javne nabavke roba: Nabavka vatrogasne uniforme za potrebe Profesionalne vatrogasne jedinice Općine Kakanj, ugovornog organa Općina Kakanj. Odbijen je zahtjev za naknadu troškova zastupanja u iznosu od 280,80 KM kao i povrat naknade uplaćene na ime pokretanje žalbenog postupka.

Protiv osporenog rješenja tužitelj je blagovremeno podnio tužbu, zbog nepotpuno i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, te pogrešne primjene materijalnog prava. Tužitelj ističe da tuženi je pogrešno utvrdio da su žalbeni navodi tužitelja neosnovani, iako iz sadržaja tenderske dokumentacije jasno proizlazi da ugovorni organ u tehničkim

specifikacijama, nije na zakonit način omogućio nuđenje ekvivalentnih proizvoda, niti je propisao kriterije na osnovu kojih bi se ekvivalentnost mogla ocijeniti, čime je postupio suprotno odredbi člana 54. stav 9. i 10. Zakona o javnim nabavkama BiH ("Službeni glasnik BiH" broj: 39/14 do 50/24, u daljem tekstu ZJN), kao i odredbama podzakonskih akata kojima je propisana obaveza jasnog definisanja tehničkih specifikacija. Ističe da je ugovorni organ u Prilogu 2 – Obrascu za cijenu ponude, za stavke jakne i hlača, propisao zahtjeve u pogledu standarda EN ISO 15384:2020+A1:2021 ili ekvivalent BAS EN ISO 15384:2021, kao i niz konkretnih tehničkih zahtjeva koji se odnose na sastav materijala, minimalne vrijednosti performansi i druge karakteristike, međutim nije propisao način dokazivanja ekvivalentnosti, niti je jasno definisao šta se smatra prihvatljivim ekvivalentom, čime je onemogućio ponuđače da na transparentan i jednak način pripreme ponude. Tuženi je pogrešno zaključio da je teret dokazivanja bio na tužitelju u smislu člana 102. stav 3. ZJN, zanemarujući da je upravo ugovorni organ bio dužan da unaprijed, u tenderskoj dokumentaciji, jasno propiše kriterije i način dokazivanja ekvivalentnosti, što proizlazi iz člana 54. ZJN, kao i iz odredbi Uputstva za pripremu modela tenderske dokumentacije i ponuda, gdje je izričito propisano da ukoliko se koristi izraz „ili ekvivalent", mora biti jasno definisan način dokazivanja ekvivalentnosti. Tužitelj ukazuje i da tuženi pogrešno prihvata stav ugovornog organa da nije došlo do ograničenja konkurencije, iako je očigledno da precizno definisanje sastava materijala (npr. minimum 70% meta-aramida i drugi elementi) bez ostavljanja realne mogućnosti dokazivanja ekvivalentnosti, dovodi do favorizovanja određenih proizvođača i proizvoda, čime se krši princip jednakog tretmana i nediskriminacije iz člana 3. stav 1. ZJN, kao i osnovni princip obezbjeđenja stvarne i aktivne konkurencije. Posebno je pogrešan zaključak tuženoga da se u konkretnom slučaju ne radi o favorizovanju proizvođača, jer i bez eksplicitnog navođenja brenda ili proizvođača, prekomjerno detaljno i restriktivno definisanje tehničkih karakteristika, može imati isti efekt, odnosno faktičko isključenje većeg broja ponuđača sa tržišta. Također, smatra da je osporeno rješenje nezakonito i u dijelu koji se odnosi na obavezu dostavljanja uzoraka, jer ugovorni organ nije propisao način, metodologiju niti kriterije ocjenjivanja dostavljenih uzoraka, čime je ostavio prostor za proizvoljno i subjektivno odlučivanje, što je suprotno principu transparentnosti i pravne sigurnosti. Dakle, tenderska dokumentacija sadrži obavezu dostavljanja uzorka uniforme, ali ne sadrži nikakva pravila o tome na koji način će se vršiti ocjena uzoraka, koje karakteristike će se ocjenjivati, kojim metodama, od strane kojih stručnih tijela, niti kako će ponuđači dokazivati ispunjenost zahtjeva, čime je povrijeđena odredba člana 53. ZJN, kao i član 200. stav 2. Zakona o upravnom postupku BiH, jer osporeno rješenje ne sadrži valjano obrazloženje u pogledu ovih ključnih pitanja. Tuženi je u potpunosti propustio cijeniti ove navode tužitelja, te je paušalno zaključio da su isti neosnovani, bez davanja konkretnih razloga, čime je povrijeđeno pravo tužitelja na obrazloženu odluku. Nadalje, ostalo je potpuno nejasno ko će vršiti ispitivanje uzoraka, po kojim metodama, da li će se raditi

laboratorijska ili vizuelna provjera, te kako će se utvrditi usklađenost sa tehničkim specifikacijama, što dovodi do pravne nesigurnosti i onemogućava ponuđače da pripreme konkurentne i pravilne ponude. Ovakvo postupanje ugovornog organa, a potom i potvrđivanje istog od strane tužene, predstavlja direktnu povredu principa transparentnosti, jednakog tretmana i nediskriminacije, kao i povredu odredbi člana 3. i člana 54. ZJN. S obzirom na sve navedeno, jasno je da osporeno rješenje nije zasnovano na pravilno utvrđenom činjeničnom stanju niti na pravilnoj primjeni materijalnog prava, te je isto nezakonito. Slijedom navedenog, predlaže se da Sud Bosne i Hercegovine, u smislu člana 34. Zakona o upravnim sporovima BiH, donese presudu kojom se tužba uvažava, poništava osporeno rješenje i predmet vraća tuženom na ponovni postupak, kao i obaveže se tuženi da tužitelju nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 280,80 KM i naknadu sudske takse.

U odgovoru na tužbu tuženi je predložio da se tužba odbije kao neosnovana. Ugovorni organ kao zainteresirano lice je predložilo da se tužba odbije kao neosnovana iz razloga koji su navedeni u osporenom rješenju i izjašnjenju ugovornog organa uz naznaku da je nakon donošenja osporenog rješenja postupka javne nabavke nastavljen i da su dostavljene dvije ponude od kojih jedna tužiteljeva, koja je i izabrana kao najpovoljnija ponuda, pa da stoga smatra da sadržaj tenderske dokumentacije, nije uticao na izbor ponuđača.

Sud je ispitao zakonitost i pravilnost rješenja u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH" broj: 19/02. do 74/10), pa je odlučio kao u izreci presude, iz slijedećih razloga:

U obrazloženju osporenog rješenja tuženi navodi da je, nakon izvršenog uvida u cjelokupan spis predmeta i razmatranja žalbenih navoda, utvrdio da je žalba tužitelja neosnovana, a tenderska dokumentacija sačinjena u skladu sa zakonom. U obrazloženju se cijeni da je u predmetnom postupku javne nabavke, u tački 5. Tenderske dokumentacije, ugovorni organ propisao uslove koji dokazuju Tehničku i profesionalnu sposobnost ponuđača u smislu člana 48. i 49. ZJN, te da je, između ostalog, zahtijevao dostavljanje uzoraka i fotografija robe koja je predmet isporuke, kao i dokaza o usklađenosti sa propisanim standardima. U tom smislu, tuženi navodi da je ugovorni organ zahtijevao da ponuđači dostave jedan uzorak kompleta uniforme (hlače i jakna) u skladu sa traženom specifikacijom, dvije fotografije uniforme u boji, te uvjerenje nadležne institucije ili agencije za kontrolu kvaliteta kojim se potvrđuje da roba odgovara određenim specifikacijama ili normama. Također je propisano dostavljanje certifikata o usklađenosti ili ispitivanju za standarde EN ISO 15384:2020+A1:2021 ili ekvivalent BAS EN 15384:2021, kao i tehničkog lista ili brošure u kombinaciji sa uzorkom, radi utvrđivanja traženih tehničkih karakteristika. Dalje je, u Prilogu 2 tenderske dokumentacije – Obrascu za cijenu ponude, ugovorni organ detaljno opisao tehničke karakteristike tražene robe, uključujući zahtjeve

u pogledu sastava materijala (minimalno 70% meta-aramida i dr.), otpornosti na vatru, antistatičkih svojstava, vodoodbojnosti, kao i minimalnih performansi u pogledu prijenosa toplote i drugih parametara, te zaključuje da su tehničke specifikacije jasno definisane. U odnosu na žalbene navode koji se odnose na navodno onemogućavanje nuđenja ekvivalentnih proizvoda, tuženi smatra da isti nisu osnovani, jer je u tehničkim specifikacijama korišten izraz „ili ekvivalent", te da iz sadržaja dokumentacije, ne proizlazi da je ugovorni organ upućivao na određenog proizvođača, porijeklo ili brend proizvoda, niti da je na taj način ograničio konkurenciju. Tuženi se poziva i na odredbe člana 54. stav 9. i 10. ZJN, navodeći da je dopušteno upućivanje na standarde uz dodatak „ili ekvivalent", te da ponuđači imaju mogućnost dokazivanja ekvivalentnosti, pri čemu smatra, da tužitelj nije dokazao da je ta mogućnost bila uskraćena. Također, tuženi ističe da u skladu sa članom 102. stav 3. ZJN, teret dokazivanja u postupku pravne zaštite snosi žalitelj, te da tužitelj nije dokazao niti učinio vjerovatnim postojanje povreda postupka ili materijalnog prava, već je žalbene navode iznio paušalno, bez dostavljanja relevantnih dokaza. U odnosu na žalbeni navod koji se odnosi na obavezu dostavljanja uzoraka, tuženi navodi da je ugovorni organ bio ovlašten da takav zahtjev propiše u skladu sa članom 49. ZJN, te da je jasno propisano da dostavljeni uzorci moraju odgovarati tehničkim specifikacijama iz tenderske dokumentacije, kao i da se njihova usklađenost dokazuje i putem dostavljenih certifikata i tehničke dokumentacije. Osim toga, ugovorni organ je dao dovoljno informacija ponuđačima za pripremu ponuda, te da iz tenderske dokumentacije proizlazi da će se ocjena usklađenosti vršiti na osnovu dostavljenih uzoraka, tehničkih listova i certifikata, zbog čega smatra da nisu osnovani navodi tužitelja o nepostojanju metodologije ocjenjivanja. Također, tuženi odbacuje pozivanje tužitelja na raniju praksu Ureda, ističući da se ne radi o istoj činjeničnoj i pravnoj situaciji, te da u konkretnom slučaju nije utvrđeno da je ugovorni organ postupio suprotno Zakonu. Na kraju, u rješenju je navedeno da su svi žalbeni navodi neosnovani, te na osnovu utvrđenog činjeničnog stanja i primjene relevantnih zakonskih odredbi odbija žalbu kao neosnovanu. Slijedom svega navedenog tuženi ukazuje da, tužitelj svoje prigovore iz žalbe nije dokazao te su neosnovani, a odluka kao u dispozitivu je donesena pozivom na odredbu člana 104. i 111. stav 1. tačka c). ZJN.

Po ocjeni ovog upravnog vijeća, osporeno rješenje doneseno je pravilnom primjenom materijalnog propisa, nakon prethodno pravilnog utvrđenja odlučnih činjenica.

U tenderskoj dokumentaciji ugovorni organ daje potpune informacije o uslovima ugovora i postupku dodjele ugovora, a koji su ponuđačima dovoljni za pripremu zahtjeva za učešće, odnosno ponuda na stvarno konkurentskoj osnovi. (član 53. stav 1. ZJN). Kako je to propisano u odredbi člana 48. navedenog zakona, ugovorni organ može, zavisno od vrste, količine ili obima, ili namjene predmeta nabavke, zahtijevati dokaze

koji se odnose na tehničku i profesionalnu sposobnost. Ugovorni organ kao i ponuđači, dužni su da se pridržavaju uslova postavljenih u tenderskom dokumentu. Pravilnim tumačenjem navedenih zakonskih odredbi a nakon uvida u spis predmeta proizlazi da je tuženi, odlučujući po žalbi tužitelja izjavljenoj na tendersku dokumentaciju, pravilno utvrdio sve relevantne činjenice i na iste pravilno primijenio materijalno pravo, zbog čega osporeno rješenje nije zahvaćeno nezakonitošću na koju tužitelj ukazuje. Naime, u konkretnom slučaju nesporno je da je ugovorni organ u tenderskoj dokumentaciji, u okviru tehničkih specifikacija i uslova tehničke i profesionalne sposobnosti, propisao zahtjeve u skladu sa odredbama člana 48. i 49. ZJN, uključujući i obavezu dostavljanja uzoraka, fotografija, certifikata o usklađenosti i tehničke dokumentacije, što predstavlja zakonom dopuštene dokaze za utvrđivanje ispunjenosti tehničkih zahtjeva.

Nakon izvršenog uvida u spise predmeta odnosno Tendersku dokumentaciju, Prilog 2 Obrasca za cijenu ponude, za stavku jakne i hlače, ovo vijeće prihvata kao pravilan zaključak tužene da je ugovorni organ jasno definisao tehničke specifikacije tražene robe, uključujući standard EN ISO 15384:2020+A1:2021 ili ekvivalent BAS EN ISO 15384:2021, kao i konkretne minimalne zahtjeve u pogledu sastava materijala, otpornosti i drugih performansi. I po shvatanju ovog vijeća, takvo propisivanje ne predstavlja povredu Zakona, jer na ovakav način ugovorni organ, nije propisao karakteristike koje bi mogao ispuniti samo jedan proizvod, a propisani kriterijumi su u skladu sa predmetom nabavke i njenom svrhom.

U tom smislu, pravilno je tuženi zaključio da samo propisivanje određenih tehničkih karakteristika, uključujući i detaljnije zahtjeve u odnosu na standard, ne znači automatski ograničenje konkurencije, naročito imajući u vidu specifičnost predmeta nabavke, odnosno nabavku vatrogasne opreme, gdje je logično zahtijevati viši nivo kvaliteta radi zaštite života i zdravlja korisnika. Neosnovani su i tužiteljevi navodi koji se odnose na onemogućavanje nuđenja ekvivalentnih proizvoda, jer iz sadržaja tenderske dokumentacije proizlazi da je ugovorni organ koristio izraz „ili ekvivalent", u Tehničkom opisu na koji način je formalno omogućio nuđenje drugih proizvoda, a tužitelj nije dokazao da je u konkretnom slučaju ta mogućnost bila faktički isključena, niti je učinio vjerovatnim da bi zbog postavljenih zahtjeva bio spriječen da podnese konkurentnu ponudu. Stoga, tužiteljev prigovor u pogledu člana 54. stav 9. ZJN je neosnovan, budući da predmetna odredba ne propisuje obavezu detaljnog razrađivanja metodologije ocjene, već zahtijeva da tehničke specifikacije budu dovoljno određene i povezane sa predmetom nabavke, što je ovdje ispunjeno kroz jasno definisane standarde i minimalne tehničke karakteristike, pa se navodi tužitelja svode na paušalno osporavanje.

U odnosu na prigovore koji se tiču obaveze dostavljanja uzoraka i navodne nepostojanja metodologije njihovog ocjenjivanja, Sud nalazi da je tuženi pravilno ocijenio da je ugovorni organ postupio u skladu sa članom 49. ZJN, jer je jasno propisao obavezu dostavljanja uzoraka koji moraju odgovarati tehničkim specifikacijama, kao i dostavljanje certifikata i tehničke dokumentacije, na osnovu kojih se može izvršiti provjera usklađenosti. Činjenica da u tenderskoj dokumentaciji nije detaljno razrađena metodologija ispitivanja uzoraka ne predstavlja povredu zakona koja bi uticala na zakonitost postupka, imajući u vidu da se usklađenost robe sa tehničkim zahtjevima utvrđuje na osnovu kombinacije dostavljenih dokaza (uzorci, certifikati, tehnički listovi), te da je svrha tih zahtjeva provjera stvarnih karakteristika ponuđene robe. Drugim riječima propisivanjem kakvi to uzorci da se dostave i dalje dokaze kojima se potvrđuje sastav uzoraka, ugovorni organ propisao je na koji to način će se vršiti kontrola uzoraka.

Sud posebno cijeni da, u skladu sa članom 102. stav 3. Zakona o javnim nabavkama BiH, teret dokazivanja povrede zakona u postupku pravne zaštite snosi žalitelj, odnosno tužitelj u ovom upravnom sporu, a što tužitelj u konkretnom slučaju nije učinio, već je svoje navode zasnovao na opštim i paušalnim tvrdnjama, koje nisu ničim dokazane

Također, pravilno je tuženi odbio pozivanje tužitelja na raniju praksu Ureda, budući da ista ne obavezuje, a naročito jer se zasnivaju na različitom činjeničnom stanju, kako to pravilno ukazuje tuženi u osporenom rješenju. Sud dalje nalazi da osporeno rješenje sadrži dovoljno jasne i konkretne razloge o odlučnim činjenicama, te da nije povrijeđena odredba člana 200. stav 2. Zakona o upravnom postupku BiH, jer obrazloženje omogućava sudsku kontrolu zakonitosti donijete odluke. To znači da osporeno rješenje sadrži valjane razloge te je doneseno pravilnom primjenom materijalnog propisa.

U skladu sa članom 61. Zakona o upravnim sporovima BiH("Službeni glasnik BiH" broj: 19/02 do 74/10), obzirom da je tužba tužitelja odbijena kao neosnovana, to mu ne pripadaju ni potraživani troškovi upravnog spora.

Slijedom navedenog, primjenom odredbe člana 37. stav 2. Zakona o upravnim sporovima BiH, sud je donio odluku kao u izreci odluke.

ZAPISNIČAR
Slavica Malinarić

PREDSJEDNIK VIJEĆA
SUDIJA

Ljiljana Lalović